

Kostja: Euroopa Parlament

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada kostja 12. detsembri 2016. aasta otsuse (nr FINS-2017-30) artikkel I.4.1, mis käsitleb eelmaksete vähendamist 33 %-le kindlaksmääratud maksimumsummast, ning korraldus tagatise andmise kohta;
- mõista kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja kaks väidet.

1. Esimene väide: rikutud on aluslepinguid ja nende rakendamisel kohaldatavaid õigusnorme

- Hageja väidab, et määruse (EL, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾ artikli 134 lõike 2 ning delegeeritud määruse (EL) nr 1268/2012⁽²⁾ artikli 206 lõike 1 kohaselt ei või väikese väärtusega finantsabi puhul nõuda mingit tagatist.
- Peale selle puudub kostjal tagatise suhtes huvi, kuna ühenduse „Alliance for Peace and Freedom“ (edaspidi „APF“) vastu suunatud kontrollitaotlus on täiesti sisutu ja ilmselgelt põhjendamatu.
- Lisaks venitas kostja APF suhtes algatatud kontrollimenetlust tahtlikult pool aastat, millega tekitas ise väidetava tagatisvajaduse.
- Samuti osutusid meetmed ebaproportsionaalseks, kuna hagejal ei ole võimalik tagatist anda ja teda ähvardab finantstoetuse äravõtmisega majanduslik häving, millega kaasneb poliitilise konkurentsi moonutamine. Sellega riivatakse oluliselt hageja põhiõigusi sõna- ja ühinemisvabadusele (Euroopa põhiõiguste harta artiklid 11 ja 12).

2. Teine väide: võimu kuritarvitamine

Hageja väidab ka, et kostja on kuritarvitanud võimu. Ta leiab, et kostja meetmed kujutavad endast puhtalt poliitilise ajendiga manöövrit, et võtta ebasobivalt poliitiliselt parteilt ja sellega seotud sihtasutuselt finantstoetus ning sellega manipuleerida liidus poliitilist konkurentsi.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2012. aasta määrus (EL, Euratom) nr 966/2012, mis käsitleb Euroopa Liidu üldeelarve suhtes kohaldatavaid finantseeskirju ning millega muudetakse nõukogu määrust (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 (ELT 2012, L 298, lk 1).

⁽²⁾ Komisjoni 29. oktoobri 2012. aasta delegeeritud määrus (EL) nr 1268/2012, mis käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL, Euratom) nr 966/2012 (mis käsitleb Euroopa Liidu üldeelarve suhtes kohaldatavaid finantseeskirju) kohaldamise eeskirju (ELT 2012, L 362, lk 1).

12. jaanuaril 2017 esitatud hagi – Landesbank Baden-Württemberg versus Ühtne Kriisilahendusnõukogu

(Kohtuasi T-14/17)

(2017/C 063/54)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hageja: Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Saksamaa) (esindajad: advokaadid H. Berger ja K. Rübsamen)

Kostja: Ühtne Kriisilahendusnõukogu

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada nii Ühtse Kriisilahendusnõukogu 15. aprilli 2016. aasta otsus ühtsesse kriisilahendusfondi *ex ante* osamaksete tegemise kohta 2016. eelarveaasta eest (SRB/ES/SRF/2016/06) kui ka Ühtse Kriisilahendusnõukogu 20. mai 2016. aasta otsus, millega muudetakse ühtsesse kriisilahendusfondi 2016. aasta eest tehtavaid *ex ante* osamakseid ja millega täiendatakse Ühtse Kriisilahendusnõukogu 15. aprilli 2016. aasta otsust ühtsesse kriisilahendusfondi *ex ante* osamaksete tegemise kohta 2016. eelarveaasta eest (SRB/ES/SRF/2016/13), osas, milles vaidlustatud otsused puudutavad hageja osamakset;
- mõista kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja neli väidet.

1. Esimene väide: ELTL artikli 296 teise lõigu ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 41 lõike 1 ja lõike 2 punkti c rikkumine, sest vaidlustatud otsuseid ei ole piisavalt põhjendatud
2. Teine väide: harta artikli 41 lõikes 1 ja lõike 2 punktis a ette nähtud õiguse olla ärakuulatud rikkumine, sest enne vaidlustatud otsuste tegemist ei kuulatud hagejat ära
3. Kolmas väide: direktiivi 2014/59/EL⁽¹⁾ artikli 103 lõike 7 punkti h, määruse (EL) nr 575/2013⁽²⁾ artikli 113 lõike 7, delegeeritud määruse (EL) nr 2015/63⁽³⁾ artikli 6 lõike 5 esimese lause, harta artiklite 16 ja 20 ning proportsionaalsuse põhimõtte rikkumine, sest krediidiasutuste ja investeerimisühingute kaitseskeemi (*institutional protection scheme*, IPS) näitaja suhtes kasutati kordajat 0,556

Hageja leiab kolmandas väites, et kostja ei kasutanud tema puhul IPS-näitajat täies ulatuses. Krediidiasutuste ja investeerimisühingute kaitseskeemi kaitse kehtib kõikidele tema liikmetele terviklikult ja ühtemoodi. Liikmete eristamine IPS-näitaja tasandil on süsteemiga vastuolus ja meelevaldne. Ka on hageja klassifitseerimine kõrgeima riskiprofiiliga asutuste gruppi ilmselgelt ebaõiglane ja meelevaldne.

4. Neljas väide: harta artikli 16 ja proportsionaalsuse põhimõtte rikkumine, sest kasutati riskiga korrigeerimise kordajat

Hageja tugineb lisaks sellele, et kriisilahendusnõukogu on piiranud tema ettevõtlusvabadust ja rikkunud proportsionaalsuse põhimõtet, sest arvutas sellise riskiga korrigeerimise kordaja, mis ei ole kooskõlas keskmisest parema riskiprofiiliga, mis on hagejal võrreldes teiste osamakseid tasuvate asutustega.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT L 173, lk 190).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määrus (EL) nr 575/2013, krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT L 176, lk 1).

⁽³⁾ Komisjoni 21. oktoobri 2014. aasta delegeeritud määrus (EL) 2015/63, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL seoses kriisilahendusrahastutesse tehtavate *ex-ante*-osamaksetega (ELT L 11, lk 44).